

PRÍBEH, PO KTOROM UŽ NEBUDETE CHCIEŤ SPAŤ

VIGIL

Monika Šimkovičová

VIGIL

Monika Šimkovičová

PUBLIXING

Copyright © Monika Šimkovičová, 2016
Copyright © Publixing Ltd, 2016

Vydal Publixing Ltd
2 Hope Cottage, Reading Road,
Woodcote, RG8 0QY, Velká Británie
www.publixing.com
v roku 2016, v edícii **SCIFI**

ISBN: 978-0-9927573-4-2

RODEN

Už niekoľko dní som nevytiahla päty z domu. Takýto čudný stav mysle, tela i duše som ešte nezažila.

S veľkou námahou som dopravila svoje telo na chodbu ku schránke s biofotonickým skenerom. Nechcela som už riskovať ďalšiu pokutu od zdravotnej únie a tak som nastavila dľaň zoči-voči pravde. Modrý lúč prenikol cez moju kožu a ja som vedela, že nikoho neoklamem. A tento prístroj už vôbec nie. Tušila som to. Za posledné obdobie len káva, med a cigarety.

Informáciu som odoslala, skener som vypla a svoj pohľad som nasmerovala k oknu v kuchyni.

Bolo zatiahnuté už asi dva týždne. Priblížila som sa k nemu a sprístupnila som svetlu svoj temný domov. Do očí mi udrel nový veľký billboard na budove oproti. Bol na ňom slogan: *Pod' von, doma to už poznáš!*

Po dlhej dobe som sa usmiala, lebo mi to pripadalo, ako keby to bola výzva určená priamo mne. Blížila sa jar. Vtáci si už začali nacvičovať svoj repertoár a tí zdatnejší už absolvovali svoje prvé vystúpenia.

Pochopila som, že žiadna z mojich ciest nevedie von z pasce, v ktorej som uviazla, a že s tým smútkom už musím konečne niečo urobiť.

Sadla som si k počítaču s obrovským odhodlaním. Povedala som si: *Som v tom od samého začiatku. Kto iný má zanechať odkaz budúcim generáciám, ak nie ja? Kto môže byť objektívnejší?* Ponorila som sa do toho ponurého ticha. Opäť som stiahla rolety. Uvarila som si tú najsladšiu kávu a pustila som sa do písania.

Možno moja nasledujúca tvorba neponesie pečať génia, ale bude určite pozoruhodná vďaka svojej neobvyklej téme.

Som totiž jediný Vigil na svete, ktorý je schopný spánku.

Roden Wagner mi už ako dieťa pripadal zvláštny. Naše rodiny boli po celé generácie spriaznené. Obývali sme veľké sídla, ktoré boli v priamom susedstve a i keď bol medzi nami veľký vekový rozdiel, už od jeho detstva sme sa my dvaja považovali vzájomne za priateľov. Často sa uzatváral do akéhosi neviditeľného sveta. Ako keby sa mu nedarilo nájsť v tom skutočnom nič zaujímavého a prítiažlivého.

Jeho obrazotvornosť, predstavy a často i výmysly boli sprístupnené a určené len zasväteným. Ja som patrila medzi nich. Bola som staršia ako jeho matka a len o niečo mladšia ako jeho stará mama, ale napriek tomu ma často bavil svojimi predstavami o našej svadbe až vyrastíme. Keď jeho rodina konzultovala školy, na ktorých má študovať, bola som vždy prizvaná na rodinnú radu. Všetci ma bezvýhradne rešpektovali ako najbližšieho Rodenovho priateľa.

Medical Science Institute – to bolo konečné rozhodnutie a môj malý priateľ sa vydal cestou lekára a vedca. Zoznámila som ho s Dr. Ondreyom Lewisom, ktorý sa v tom čase úspešne etabloval vo vedeckej rade a otvoril Rodenovi všetky dvere, kde na neho čakal úspech. Zaslúžil si to. Bol nesmierne húževnatý, ambiciózný a jeho inteligencia bola na veľmi vysokej úrovni.

Často sme sa stretávali v trojici. Chodievali sme na výlety, diskutovali sme pri káve, alebo sme strávili dokonca celý víkend v mojom dome. A ako čas plynul, uvedomila som si, že najčastejšou témou našich rozhovorov je práve čas.

Roden venoval spánku už od malička veľmi málo priestoru. Považoval ho síce za nevyhnutný, ale neustále mu víťalo v hlave ako by sa dalo „zariadiť“, aby človek nemusel spať a tým získal pre seba omnoho viac možností pre svoj život. Spočiatku sme sa na túto tému bavili len okrajovo, ale čím dlhšie sme ju rozoberali, tým viac nás všetkých pohlcovala.

„A ty vieš, že existuje tvor, ktorý pracuje 24 hodín denne, bez oddychu a nikdy nespí?“ spýtal sa ma raz Roden a v očiach mal pozoruhodné svetielko.

„Hovoríš o sebe?“ zasmiala som sa.

„Hovorím o fialovom mravcovi.“

Bolo mi jasné, že ak o niečom začne Roden rozprávať a má v očiach *to* svetlo, je to niečo, čomu na určitý čas úplne prepadne. Lenže teraz mal spojenca. Ondrey si prisadol a obidvaja mi predostreli svoju teóriu. Bola som fascinovaná. Neviem presne či viacej samotným nápadom, alebo tým,

že som dala dohromady dvoch ľudí, ktorí sú pravdepodobne predurčení dosiahnuť niečo úžasné. Každopádne som bola naplnená hrdosťou. Cítila som, že sa ocitám pri zrode mimoriadneho objavu. Niečoho veľkého a prevratného.

O sedem rokov neskôr som si ten moment pripomenula, keď sme sedeli na terase môjho domu. Ondrey už s nami nebol. V jeho obľúbenom prútenom kresle sedela Rodenova manželka Rya. Krásna, milá a na svoj vek veľmi rozumná osôbka. Navštívili ma, aby ma osobne pozvali na slávnostné otvorenie medzinárodného centra *Roden Medical*²⁴. Vtedy som si prvýkrát všimla, že jeho svetielko v očiach má inú farbu.

Trochu ma mrzelo, že sa ani raz nezmienil o Ondreyovi. Mala som pocit, že Rya by ani nevedela, o kom je reč. Stále mi rezonuje v ušiach veta, ktorú som ako poslednú začula z Ondreyových úst. Bola určená Rodenovi. *To tvoje osobné čaro prekoná už len tvoja zahľadenosť do seba!*

Keď sme sa lúčili, Roden ma objal, pritisol si ma k sebe a zašepkal mi do ucha: „Ty tam musíš byť, rozumieš?“

„Prídem a ani nevieš ako rada.“ a pobozkala som ho na čelo.

V úvodnej reči jeho starších kolegov bolo trochu cítiť rozpaky, ale o jeho výskume a finálnej práci si nedovolil nikto pochybovať. Roden totiž dokázal vyvrátiť všetky argumenty, ktoré jeho výskum po celú dobu brzdili. Výsledky lekárskeho testu popreli všetky doterajšie pesimistické odhady a predpovede a Roden uprostred celej tej slávy vystúpil navyše so šokujúcim vyhlásením:

„Už tri roky preparát sám užívam, vážení priatelia!“

V sále nastalo hrobové ticho. Celá vedecká obec, najdôležitejšie kapacity v oblasti medicíny a výskumu akoby prestali dýchať. Usmiala som sa. Môj malý priateľ to dokázal! Dr. Roden Wagner – prvý Vigil na svete!

Rya k nemu pristúpila a s hrdosťou ho chytila za ruku. Zmocnil sa ma doteraz nepoznaný pocit žiarlivosti. Chodila ešte do škôlky, keď sme my dvaja snívali o umelom spánku! O tabletke, ktorá nahradí spánok tak, aby človeku nič nechýbalo. O zázraku, ktorý v priebehu pár minút zregeneruje telo, dušu i hlavu a človek bude mať pre seba dvadsaťštyri hodín, ktoré môže využiť ako len chce. Dokázal to! A mal odvahu vyskúšať to sám na sebe.

„Môj zdravotný stav je vynikajúci. Fyzická kondícia je dokonca na vyššej úrovni. Mám viac sily...“ pyšne oznamoval malému hlúčkiku vedcov, ktorí sa sústredili okolo neho.

„Naozaj žiadne vedľajšie účinky?“ spýtal sa nemecký kolega.

„Mám dokonalý čuch!“ pousmial sa Roden. „Zajtra predkladám opätovne celú štúdiu rade. Dúfam, že teraz ma všetci jednohlasne podporíte! Na zdravie!“

„Počúvaj ma, chcem byť medzi prvými, kapitán môj!“ povedala som a štuchla som ho do rebra, ako to kedysi robieval on mne. Pripili sme si pohárom šampanského a až teraz som mohla jasne vidieť, že jeho očné dúhovky hrajú nádhernými fialovými odtieňmi. „Toto je efekt pri užívaní? Aj ja budem mať fialové oči?“

„Nemyslím si to.“ poznamenal a objal ma okolo pliec. „Tvoje oči sú prirodzené hnedé a moje sú modré. Fakt si nemyslím, že by mohlo prísť k pigmentácii tmavej dúhovky. Ale ak aj áno, prekážalo by ti to, kormidelník môj?“

„Nie, fialová je predsa moja farba.“

„Ale až po červenej!“ dodal a brnkol ma po nose.

Kdesi z hĺbky duše sa u mňa, v priebehu slávnosti, ozvalo pár námietok, ale ani som ich nevyslovila. Vedela som, že by ich Roden nemienil brať na vedomie a koniec koncov, než sa ráno stretlo s nocou, bola som doslova prevalcovaná argumentmi nielen zo strany kapitána, ale aj všetkých jeho plavčikov. Odpovede na moje nevyslovené otázky sa aj tak postupne dostavili.

Každý jednotlivец, ktorý dosiahne štvrtý stupeň premeny charakteru svojej osobnosti, sa môže slobodne rozhodnúť pre užívanie prípravku. Každý, kto dovŕši 28 rokov, sa má právo stať Vigilom – človekom navždy bdejúcim. Stačí prísť do kancelárie *Roden Medical*²⁴, sadnúť si na zadok, vypočúť si všetky upozornenia od právnikov a lekárov, vziať do ruky pero, podpísať, zaplatiť a zbohom spánok! Navždy.

Výraz Vigil začal medzi nami používať ako prvý Ondrey. Pochádza z latinčiny a jeho definícia presne zodpovedá tomu, o čo tým dvom od samého začiatku išlo. Spomínam si, ako som raz kdesi vyhrabala presnú definíciu tohto výrazu:

VIGIL – človek večne pohotový a čulý, s nadmernou schopnosťou adekvátne, podľa nutnosti, prepojovať pozornosť od jedného javu či objektu na iný jav, či objekt.

Synonymá: strážca, hliadka, pohotový, nezaspávajúci, usilovný, pozorný, starostlivý, ostrážitý.

Takto nejako som, tak či tak, vnímala Dr. Rodena Wagnera už od jeho detstva.

Blížili sa moje narodeniny a ja som mala v hlave len jedinú túžbu. Jediný tip na darček od mojej rodiny. Chcela som mať možnosť prežiť zvyšok svojho života úplne naplno. Nepremeškať už ani jednu minútu. Prečítať knihy, ktoré som nemala čas prečítať, cestovať, zachytiť všetko, čo bolo nemožné, keď som spala.

Sen sa mi splnil. Moje deti ma obdarovali večným bdením. V jednej jedinej fialovej kapsule preparátu R24 sa ukrýval zhruba deväťhodinový spánok. Posledné roky som trpela nespavosťou, čo sa dosť podpísalo na mojom zdraví. A odrazu tu bolo malé fialové čudo, ktoré mi spánok nahradiť v priebehu pár minút.

Moje telo sa rýchlo zregenerovalo, vrátila sa mi životná sila a vrátila sa mi chuť do práce. Napriek môjmu dôchodkovému veku som začala opäť žiť na plný plyn. Kto zo Spiacich sa môže pochváliť, že má vlastne každý deň garantovaných deväť hodín spánku?

S nadšením som sa prizerala tomu, ako svet žije aj v nočných hodinách. Ako si skupinky Vigi-

lov dokážu noc kedykoľvek pretvoriť na deň.

Raz ma Rya vyzdvihla pred domom s tým, že ma pozýva na pohárik vína. Sadla som si k nej do auta a keď sme po chvíli opustili mesto, prevkape som sa na ňu pozrela.

„Ukážem ti niečo nádherné!“ povedala dychtivo tým svojím štebotavým hláskom a zabočila z hlavnej cesty na vedľajšiu.

Bola hlboká noc. Prešli sme autom kus lesnej cesty a odrazu sa pred nami roztvorila nočná krajina ako z rozprávky. Les, lúka, trblietajúce sa jazero. *Tu som ešte nikdy nebola a pritom je to tak blízko* – pomyslela som si. V jazere sa odrážal mesiac, ktorý bol v splne. Rya vystúpila z auta a ja som ju nasledovala.

„Toto som objavila nedávno.“ zašepkala, ako keby sa bála, že svojím hlasom niečo pokazí. „O chvíľu budú dve hodiny. Pozoruj jazero, Martha!“

Dívala som sa na hladinu z mierneho kopčeka, blízko ktorého Rya zaparkovala auto. K jazeru viedli ešte tri ďalšie cesty nižšej kategórie. Všetky tri som mala pred sebou ako na dlani. A všetky sa končili tesne pred jazerom. Zaostrila som zrak a zbadala som približujúce sa svetielka. Z pravej strany dve autá za sebou, prostrednou cestou sa približovalo jedno auto a z ľavej lesnej cesty sa až

na samom jej konci náhle objavilo ďalšie auto. Stretli sa takmer v tej istej chvíli. Napriek absolútnemu tichu nebolo možné nič počuť, dalo sa len vnímať to, čo Rya už istú dobu pozoruje a čím je taká fascinovaná. Ľudia, ktorí vystúpili z áut, zamierili k vysokej bráne.

„Pozri rýchlo na jazero, kým nevypnú svetlá!“

Vedela som úplne presne, čo jej pripadalo také nádherné. Na tmavej oblohe mesiac a jazero plné akoby denného svetla. Odrazy reflektorov áut sa dokázali pretnúť v takých bodoch, že ich svetlo doslova naplnilo jazero až po okraj.

„Čo tu robia?“ nevydržala som a spýtala som sa.

„Športujú!“ zachichotala sa.

Reflektory áut zhasli. Svetlo mesiaca bolo však také jasné, že sme pozorovali hlúčik chlapov, ktorí zastavili priamo pri bráne. Brána sa otvorila a po celej širokej krajine sa rozľahol zvláštny zvuk. Ako keď sa otvára fľaša sektu, ale stokrát hlasnejší. Pri každej „otvorenej fľaši“ sa rozvidnelo na určitom úseku. Po niekoľkých minútach bolo celé údolie zaliate denným svetlom. Ale to im bolo málo a tak z každého stĺpu s denným osvetlením prichádzal aj zvuk z reproduktorov. Hlasy denných vtákov nekompromisne ovládli kus nočnej krajiny.

Pochopila som, čo mi chcela ukázať. Bolo to ako zázrak. Strčila mi do ruky ďalekohľad a ja som si mohla detailne prezrieť jedno z najkrajších golfových ihrísk. A mohla som vidieť Rodena, ako sa snaží odpáliť loptičku, no nedarí sa mu.

„Je vidieť, že si umelec, drahá moja. Kde máme to víno?“

Každý človek, ktorý je odkázaný sám na seba, sa po istom čase dostáva do rozpoloženia, keď prestáva normálne žiť. Vnímanie sa zužuje a zároveň čudne zostruje. Byť sám so sebou celých 24 hodín vyžaduje silného ducha. A tak som sa rozhodla, že najmä noci budem tráviť niekde, kde sa nachádzajú aj iní ľudia. Prečo mám čítať knihy doma? Veď stále ešte existujú verejné knižnice.

Všimla som si ho už dávnejšie. Zahĺbený do kníh s okuliarmi na nose. Snúbilo sa v ňom niečo starosvetské s niečím absolútne moderným. Pomocník v knižnici ho raz oslovil menom Vincent. Sadla som si oproti nemu a vytiahla som na stôl román od Dostojevského. Začítala som sa a odrazu ma prekol pocit, že moju bradu nadvihli neviditeľné ruky. Díval sa na mňa a pozdravil ma jemným úklonom hlavy, pričom obrátil list knihy, ktorú čítal.

Bola som si istá jednou vecou. Nepodobal sa na nikoho, koho som kedy v živote stretla. Ak by som mala v tom okamihu odhadnúť jeho pôvod, tipovala by som, že je Francúz. Určite mal za sebou sedem krížikov ako ja, možno mu už ťahalo na ôsmy, ale jeho šarm naplňal a presvetľoval celú miestnosť.

Zaujalo ma, že si vždy robil nejaké poznámky do diára viazaného v nádherne opracovanej hadej koži. A čo bolo naozaj neobvyklé, bolo jeho starožitné zlaté pero, na konci ktorého sa čosi výrazne ligotalo. Možno oko zlatého hada.

Sedel pri mne bližšie než inokedy, a tak som ho mohla nenápadne pozorovať omnoho lepšie. Dnes už je možné len zriedka vidieť človeka, ktorý si zapisuje niečo klasickým perom.

Po chvíli nečakane vstal a nesmelo sa priblížil ku mne. „Madam, dovoľte mi, aby som sa vám predstavil... Vincent Casamia.“

Zachvátilo ma povznášajúce nadšenie. „Martha Neff, teší ma.“ Nadobudla som pocit, že skutočne pekné veci mi v živote ešte úplne neunikli.

Roden bol dosť prekvapený, ako málo ľudí v priebehu roka požiadalo inštitút o užívanie preparátu. Išlo najmä o takých, ktorí sa venovali výskumu, obchodu, reklame, umeniu alebo písaniu. Získa-

vali pre seba hodiny bdelého života navyše, a každý z nich si bol vedomý, že tento proces je po užití viac ako dvoch kapsúl nevratný.

Inštitút sa na tento proces pripravil naozaj perfektne. Roden si určite narobil na mozgu zo pár mozolov, než to všetko vymyslel a domyslel. Do posledného detailu. Aby sa predišlo rôznym nepredvídaným situáciám, kedy by užitie preparátu bolo ohrozené, čiže ak by človek z akéhokoľvek dôvodu nemohol prijať svoju dávku „spánku“, myslelo sa na to už pri podpise zmluvy. Záujemca si priplatil poistenie a všetky *kapsulomaty*, ktoré boli umiestnené v jeho okolí, mu boli k dispozícii.

Ja sama som si raz zabudla R24 doma a vydala som sa na dlhší čas do mesta. Bolo príjemné vedieť, že Roden myslel aj na takéto momenty. Cítila som sa bezpečne. Vošla som do nákupného centra, našla som kapsulomat s označením, nechala som si oskenovať dúhovku a maličký stroj, nie väčší ako poštová schránka, mi vydal potrebnú dávku. Takéto možnosti mal každý poistený klient a mohol si takto vybrať tridsať jednorazových dávok do roka v rôznych intervaloch.

Vincenta Vigilovia fascinovali a obdivovali ich. Považoval to za česť, keď som mu po čase predsta-

vila, Dr. Rodena Wagnera. Spomínam si, že sme spolu všetci traja presedeli v parku niekoľko hodín. Vtedy ma úplne zaskočilo, že Roden začal po dlhšom čase rozprávať o Ondreyovi Lewisovi. Mala som z toho príjemný pocit.

Zacnelo sa mi po Ondreyovi a rozmyšľala som nad tým, kam sa po tej škaredej hádke s Rodenom odsťahoval. Bolo to rýchle a nečakané. Zmizol zo dňa na deň a úplne bez stopy. Všetko, čo do toho času budoval, zanechal len tak. No nech už sa medzi nimi stalo čokoľvek, v ten deň o ňom Roden rozprával len samé pekné veci. Dvakrát ho pri rozhovore s Vincentom označil za spolutvorcu preparátu a dokonca naznačil, že bez Ondreya by dospel ku konečným výsledkom asi až omnoho neskôr.

Sedela som na lavičke s dvomi mužmi, ktorých som milovala. A o treťom bola reč. V jednom okamihu som nemala nič a v nasledujúcom úplne všetko. Na ten deň nikdy nezabudnem.

Pozorovali sme, ako sa k nám z diaľky blíži Rya. Jej ladná chôdza a dlhé čierne vlasy vytvárali neveriteľne podmanivý obraz. Uvedomila som si, že sa pri pohľade na ten krásny obrázok všetci traja usmievame. Pozdravila nás, Vincent jej pobozkal ruku, Roden sa s nami rozlúčil a jeho úchvatná manželka si ho odvieďla preč.

Zahľadela som sa na Vincenta. Pochopila som, že jeho príchod do môjho života bol dôležitým riešením mnohých vecí. Riešenie, ktoré ku mne dorazilo úhľadne zabalené a ešte aj previazané mašličkou.

Ludia v našom veku rozmýšľajú už trochu inak. Netrvalo dlho a presvedčil ma, že by sme mali naše životy spojiť v spoločnom domove. Z jedného domu som sa celkom nedávno presťahovala do malého bytu v centre mesta, aby som sa onedlho nastahovala do ešte väčšieho domu.

„Rozdeľuje nás noc, tak nech nás nedelí už ani jediná minúta dní, ktoré máme ešte pred sebou.“ povedal a ja som bez výhrad súhlasila.

Bol neodolateľný v tom svojom úsilí rozdeľovať si kvôli mne spánok na menšie časti. Zo začiatku sa pokúsil o intervaly, päť hodín bol čulý a hodinku si vždy pospal. Takto to opakoval pár dní po sebe, ale dlho mu to nevydržalo. Cítila som, že má niečo ako výčitky svedomia, keď zaspí na dlhšiu dobu. Ubezpečovala som ho, že kvôli mne sa tým trápiť nemusí. Vytvorili sme si úžasný domov a ja som si neustále v duchu opakovala – *Kto iný by mi ho mohol dať, než Vincent Casamia? Vincent Môjdomov.*

Vigilovia postupne vzbudzovali medzi väčšinou Spiacich rozpaky. Našli sa aj takí, ktorým boli úplne odporní. A to ešte dlho predtým, než si večne bdelí ľudia uvedomili svoje zvláštne schopnosti.

Ich čuch sa vyvinul na takmer dokonalú úroveň a aj v najútlejšom človeku driemala neuveriteľná sila, ktorú sa naučili po čase využívať. Postupne začali z nevysvetliteľných dôvodov inklinovať k fialovej farbe. Obklopovali sa rôznymi doplnkami v odtieňoch fialovej, kupovali si fialové kvety. Napadlo mi, že to súvisí s enzýmom, ktorý bol základom preparátu. Ondrey s Rodenom nerobili predou mnou žiadne tajnosti a ukázali mi na samom začiatku aj to fascinujúce fialové mravenisko v ich laboratóriu. *Purple Ant* bol druh mravca, ktorý sa vyznačoval neuveriteľnou silou a výdržou. Dokázal neúnavne pracovať 24 hodín a nikdy nespal. Napriek tomu sa dožíval úctyhodného veku 10-12 rokov, čo je na mravca naozaj rekord.

Sama som porfyritička a tak dokážem pochopiť, že isté veci, isté tajomstvá a pravidlá si príroda sama určuje a riadi. Mizne mi z tela enzým, ktorý sa nazýva *hem* a je podstatou tvorby hemoglobínu, červeného krvného farbiva. Od nepamäti teda inklinujem k červenej farbe, ktorá

v mojom tele stále viac chýba. Vždy som túžila po nej a robilo mi dobre dívať sa na čokoľvek červené.

Odvtedy ako som sa stala Vigilom, cítim niečo podobné aj s fialovou farbou. Nie je to až také silné ako pri červenej, ale vnímala som to. Nakoniec, veď Vigilom som ešte krátko a s porfýriou bojujem už celé roky.

Všimla som si, ako práve na fialovú farbu reagujú Spiaci. Niekedy som mala pocit, že ju doslova nenávidia. V každom prípade ju nevyhľadávajú. Nikdy mi žiaden Spiaci nepovedal, čo presne cíti v prítomnosti Vigila. Len s Vincentom som sa dokázala na túto tému rozprávať. Jeho teórie ma zaujímali a snažila som sa ich chápať. On nepatril medzi tých, ktorí by cítili odpor. Naopak. Naozaj nás obdivoval, no nikdy sa netúžil stať jedným z nás. Párkrát žartom naznačil, že kvôli svojej Bohyni by to možno aj podstúpil, ale mne už vtedy v hlave víťali celkom iné veci. Bolo mi smutno z predstavy, že sa spolu nikdy neprebudíme vedľa seba. Často som si k nemu ľahla, keď ho premáhal spánok, ale skúste vydržať v posteli celú noc, keď ste úplne čulí a bdelí!

Čo však Rodena postupom času trochu zneistilo bol fakt, že pachové žľazy Vigilov prestali fungo-

vať. Boli akoby v stave hibernácie. Nepoškodené, ničím nenapadnuté, len nefunkčné.

„Voniam ti ešte?“ spýtal sa raz svojej manželky.

„Úprimne? Necítim nič. Ani vôňu, ani zápach, drahý.“

„Máme predsa vynikajúci čuch! Ak Vigil nič necíti na druhom Vigilovi, je to zvláštne, nemyslíš?“

„Podľa mňa to bude individuálne a ty sa tým príliš zaoberáš.“ snažila sa ho upokojiť, lebo cítila, že ho to trápi. „A čo ja? Ja ti voniam?“

„Vždy mi budeš voňať...“ zašepkal jej do ucha a oblizol jej krk.

„Tak, ale vážne! Voniam ti alebo nie?“ odtiahla sa s rúznou otázkou.

„Voniaš, samozrejme.“

„Super!“ a žmurkla na neho. „Musím bežať do školy, ty môj usilovný mravček!“

Rya bola vlastne druhým najstarším Vigilom, lebo k prechodu na tento druh spánku sa rozhodla rok po tom ako Roden. A hneď na začiatku si splnila dávny sen. Rozhodla sa študovať architektúru a bola nadšená, že začali vznikať takzvané *Malé nočné univerzity*, ktoré boli určené predovšetkým pre Vigilov.

Aj ja som jednu navštevovala. Zaujalo ma nočné štúdium literatúry. Ale od vtedy, čo som stretla Vincenta, stala sa zo mňa postupne záško-
láčka. Vlastne ma zachránil. Už mi šibalo z tých spolužiakov, ktorí otravovali svojimi básňami o nenaplnených sexuálnych túžbach a trpeli post adolescentnými komplexmi.

Opatrne som si prisunula kreslo čo najbližšie k posteli a pozorovala som Vincenta. Robievala som to často. Neviem, či som si to nahovárala, ale pripadal mi, ako keby sa usmieval. *O čom sa mu asi tak sníva?* Sny boli od určitej doby najzávažnejšou témou, ktorá sa neustále dokola kdesi prepierala. *Ako môže žiť človek bez snov? Nechýba vám to? Nepotrebuje to?*

Natiahla som sa v kresle, nohy som si vyložila na taburetku, zatvorila som oči a v myšlienkach som sa vrátila k smutnej správe z rádia, ktorú som zachytila v aute cestou domov. *Samuel Trier spáchal samovraždu.*

V hlave sa mi prehrával stále dookola náš včerajší telefonát.

„Martha, cítim sa nanič!“

„Čo, pokazila sa vám práčka?“

„Áno. Práčka v mojej hlave...“

„Neperie?“

„Perie až príliš. Dokonca mám pocit, že už len odstreďuje.“

„Ale odstredivky sú predsa fajn. Napríklad keď odstreďujú krvnú plazmu.“

„To by mi až tak neprekážalo, len by sa museli krvinky vrátiť ku mne späť... Asi mi niekde praskla hadička.“

„Tak čo sa deje, Samuel?“

Chvíľu mlčal. „Nezvládam to, Martha! To tempo... Tú ohromnú silu bez výsledku.“

„Vy teraz robíte sochy, však?“

„No, cítim sa viac ako kováč, než ako sochár, priznávam.“

„Ako to myslíte?“

„Keď u výtvarníka prevláda forma nad obsahom, je koniec!“

„Spresnite to, prosím!“

„Uchopím kus železa, vezmem s chuťou a nadšením do rúk ťažké kladivo, predstavím si čo chcem vytvoriť a nakoniec zistím, že búcham z celej sily do materiálu a je to jediné, čo ma uspokojuje...“

„Čo to má s koncom? Koniec je príliš ďaleko, aby sme o ňom rozprávali.“

„Je bližšie ako si myslíte. Mám vás rád, Martha.“ a položil.

Samuel bol mladík, ktorého keby ste prvýkrát videli, tak mu rovno prilepíte nálepku s menom Armando. Pekný tridsiatnik s dlhšími čiernymi vlasmi, ktorý maľoval ešte krajšie obrazy. Stal sa Vigilom presne v ten istý deň ako ja.

Pamätám si, že ma predbehol pri vybavovaní formalít.

„Môžem ísť pred vami, pani?“ spýtal sa a automaticky sa prisunul bližšie ku dverám kancelárie.

„Nie.“ odpovedala som mu s úsmevom, čo ho trochu vyviedlo z miery. Nečakal to.

„Prepáčte, mám strašne naponáhlo a toto je pre mňa jediný možný termín! Neustále cestujem, nedokážem si to inokedy naplánovať.“ urobil ešte druhý pokus.

Pozrela som sa mu do tej jeho peknučkej tváre a stavila by som čokoľvek, že si v tej mojej celkom ľahko prečítal: *Fakt si, vy mladí, myslíte, že každý starší človek má viac času, než vy?* Muselo mu to byť jasné, lebo hneď sklapol a sadol si okamžite do kresla oproti mne. Chvíľu som ho pozorovala. Cítil sa zahanbene a neustále robil niečo s rukami. Keď začal pukať kĺbmi prstov, trochu neuroticky som zvolala:

„Chodte, ja to zdržanie prežijem!“

Za každú cenu ma chcel nejako odškodniť a tak mi pri odchode vrazil do ruky pozvánku na svoju vernisáž.

„Prídete?“ spýtal sa.

„A mohla by som si to nechať ujsť?“

„Výstavu prvého vigilského maliara? To snáď nie!“ a vyceril na mňa svoj dokonalý chrup. Priblížil sa ku mne ešte viac, nahol sa k môjmu uchu a zašepkal smrteľne vážnym hlasom: „Právnik teraz hovoril, že kto z Vigilov nepríde, bude na druhý deň verejne zbičovaný na námestí.“

„No, tak ja bičovanie síce zbožňujem, ale predsa len... Tá ženská zvedavosť u mňa asi zvíťazí!“

Obaja sme sa rozosmiali. Keď človek narazí na niekoho, kto s ním zdieľa podobný druh humoru, vždy ho to poteší.

Keď odchádzal, ešte raz sa vyklonil spoza rohu, zamával mi a dvakrát švihol vo vzduchu neviditeľným bičom. Termín vernisáže bol o tri dni a keď som si predstavila, že vtedy už budem skutočným Vigilom, v duchu som si povedala, že niet jediného dôvodu, pre ktorý by som tam nemala ísť.

Jeho obrazy boli veľmi podmanivé. Dlho som

nedokázala určiť, čím to je, ale po nejakom čase som to pochopila. Mal odvahu maľovať objekty konzumnej spoločnosti a povýšiť ich na umenie. Tak, ako kedysi Andy Warhol. Ale Samuelove obrazy sa mi páčili ešte viac. Hrali jasnými farbami, ktoré v sebe niesli ľahkosť a harmóniu pocitov.

„Tento mi pripomína niečo z môjho detstva...“ vyhrklo zo mňa, keď mi čašníak dolieval víno a práve vedľa mňa stál Samuel.

„Páči sa vám?“ spýtal sa pyšným tónom.

„Naozaj veľmi!“ a nespustila som zrak zo záplavy divých červených makov, uprostred ktorých sa nesmierne dobre vynímala žltá pohovka. „Ten obraz musí byť môj!“

Z vernisáže som odišla s pohovkou pod pazuchu. Mám doma obraz od Vigila.

Keď som priebežne natrafila na nejaké informácie o Trierovi, trochu ma znepokojovali. *Kam sa podeli tie farby?* Vtedy som si začala prvýkrát uvedomovať fakt, že Vigil nielenže nemá sny, keďže nespí, ale stráca schopnosť snívať aj v čulom stave. Akoby ho neustále zamestnávali jeho ruky a hlava zostávala kdesi v úzadí.

Využila som tento konkrétny príklad a pri ďalšej

Rodenovej návšteve som sa pustila do debaty na tému snov a snívania.

„Hlúposť!“ rozčúlil sa.

„Prečo by to bola hlúposť?“ namietala som pokojným hlasom a skúmala som jeho reč tela. Nebol si sebou vôbec istý. Očami neustále uhýbal doľava.

„Fungujeme predsa úplne inak. A kým si na to nezvykneme, bude nás napadať ešte milión kravín a budeme ich dokola riešiť.“

„Sny, fantázia, predstavivosť,... to predsa nie sú kraviny!“ nechcela som sa vzdať rozhovoru na túto tému tak ľahko.

„Prečo si sa stala Vigilom?“ vyprskol na mňa otázku, ako keby ma chcel zahnať do kúta.

„Aby som získala čas.“

„Čas na čo, Martha?“

„Na seba.“

„Získala si ho?“

„To s tým predsa nesúvisí...“

„Ale súvisí!“ nedal sa Roden a pozrel sa na hodinky.

„Je ti tento rozhovor nepríjemný?“ zapárala som do neho.

„Som zvyknutý na nepríjemné rozhovory. Absolvujem ich denne.“

Prišlo mu samého seba ľúto. Jasne si uvedo-

mil, že je bezmocný ako dieťa a to ho škrelo. Po chvíli sa osmelil, pozrel mi rovno do očí a povedal: „Tak pokračuj! Počúvam ťa, kormidelník.“

„Myslím na toho chlapca, ktorý vždy maľoval krásne farebné obrazy. Videl si jeho posledné diela?“

„Samuel?“

Vedel presne o kom je reč. Už nejakú dobu sa šepkalo o jeho depresiách a o tom, že jeho posledná výstava v Londýne skončila strašným fiaskom. Každý sa tešil na prekrásne, farebné a originálne pojaté sušiče na vlasy, hriankovače, alebo vysávače na obrovských plátnach a miesto toho Samuel prekvapil abstraktnými plátnami vo všetkých možných odtieňoch fialovej. A všetky boli na jedno kopyto!

„Kam si myslíš, že sa podela jeho kreativita? Všimol si si, ako postupne opúšťal svoje farby? Najprv zmizla žltá, potom všetky tie jeho nádherne zelené, až nakoniec, okrem fialovej, veľkoryso ponechal aspoň na malých kúskoch obrazov stopy červenej a modrej. Nemáš pocit, že to súvisí s tým, že prestal snívať a nonstop len mechanicky tvoril?“

„Možno.“

„Mysleli ste s Ondreyom aj na toto?“

Roden sa odmlčal a napil sa vína. Bol stále ticho a v jeho pohyboch sa javila akási rozpačitosť. Díval sa smutnými očami kdesi ponad svoju hlavu. Smútok vôbec nesvedčil jeho krásnej tvári. Snažila som sa ho vyslobodiť a tak som zmenila tému.

„Rya je v škole?“

„Ondrey na to myslel, ja nie.“ a v jeho hlase bolo cítiť nesmiernu úľavu.

„Preto ste sa pohádali?“

„Aj preto.“

„Je toho viac, s čím nesúhlasil?“

„Je.“

Odchádzal s tým, že dnes už nepôjde hrať golf a pokúsi sa prehovoriť Ryu, aby nešla do školy, ale aby niekam spolu vyrazili. Tí dvaja boli od nás ostatných vo večnom bdení dosť popredu a tak bolo možné na nich postupne pozorovať, čo nás, s veľkou pravdepodobnosťou, čaká.

Mala som šťastie, že som vždy patrila k ľuďom, ktorí si dokážu poradiť za každých okolností. Roden a Rya získali pre seba mnoho času, no využívali ho rovnako ako kedysi. Pre Rodena bola práca doslova náboženstvom a Rya bola čoraz viac posadnutá sama sebou.

Napadlo mi, že keď sa raz dostanú do rovnakého stavu ako kedysi a uvedomia si, že im na niečo už vôbec nezostáva čas – *kde ho chcú prebrať vziať?*

V tú noc mi ešte volal. Asi štyri hodiny po svojom odchode. Plakal a ja som nevedela ako mám môjmu malému kapitánovi pomôcť. Netušila som, čo sa deje. Do chvíle, kým prehovoril.

Z návštevy u mňa sa vrátil domov a zastihol Ryu práve na odchode do školy. Snažil sa ju prehovoriť, aby nikam nešla. Navrhol jej výlet, ale ona ho presvedčila, že práve dnes je jej prítomnosť v škole dôležitá. Bola mierne vystresovaná, keď sa objavil doma.

„Ty nejdeš dnes hrať golf?“ spýtala sa nervózne.

„Chcem byť s tebou.“ a hodil na ňu smutný pohľad.

„Rody, dnes sa to nedá, nehnevaj sa.“ Bolo z nej cítiť, že ju to veľmi mrzí, ale zároveň bolo cítiť aj odhodlanie, že svoj plán za žiadnu cenu nezmení.

„A čo po škole? Ako dlho tam dnes budeš?“

„Práveže dnes veľmi dlho.“ a uhla pohľadom.

Veľmi dobre si všimol jej čudnú reakciu a tak

sa rozhodol, že i keď to nie je práve jeho štýl, tajne sa vydá za ňou.

Rya nastúpila do auta a on po chvíli naštartoval to svoje. Už po pár metroch mu bolo jasné, že jeho drahá manželka nemá namierené do školy. Jeho zvedavosť a jeho samolúbosť ho hnali ďalej. Udržiaval takú vzdialenosť, aby si ho nevšimla. Umožnil taxikárovi, aby ho predbehol a sledoval ju z väčšej diaľky.

Zastavila pred domom svojej sestry, s ktorou, podľa jej slov, sa nerozprávala už vyše roka. Zaparkovala pri živom plote a vlastným kľúčom si otvorila bránku. Záhrada bola osvetlená a v dome sa tiež svietilo. Keď sa chystala zastrčiť kľúč do zámku vchodových dverí, dvere sa otvorili a na terasu pred domom vybehli sestrine dve deti. Objali ju, vybozkávali a všetci sa pobrali dnu.

Roden sedel v aute úplne paralyzovaný a nedokázal pochopiť, čo sa to deje pred jeho očami. Prečo mu tajila, že sa stretáva so sestrou?

Asi po hodine to pochopil. Bolo to vo chvíli, keď sa v celom dome zhasli všetky svetlá.

„Martha?“

„Čo sa deje? Ty plačeš?“

„Martha... Ona ma podvádza!“ zašepkal

a jeho hlas bol úplne zlomený. Nespoznávala som ho. Nikdy nedával najavo svoje city, nikdy nikomu nedovolil, aby ho ľutoval.

„Ako si na to prišiel? Nemýliš sa?“ dávala som mu ešte nádej.

„Ona spí.“

„Prosím?“ spýtala som sa, lebo som mala pocit, že zle rozumiem.

„Spí.“

„Ako? Kde?“ nechápala som.

„U svojej sestry Lilly.“

„Si si istý?“

„Úplne. Teraz sedím doma a objavil som v jej zamknutej zásuvke celú hromadu fialových kontaktných šošoviek.“

„Hovoríš, že zásuvka je zamknutá...“

„Rozmlátil som zámok!“

Vedela som, že toto ten chlapec len tak nerozdýcha. Jeho milovaná žena ho podvádza tým, že spí. A jeho milovaná kamarátka ho celý večer mučila hlúpymi otázkami a v jej hlave sa rodili ďalšie a ďalšie hlúpe nápady.

Ráno to v *Roden Medical*²⁴ bzučalo ako v úli. Rozhodla som sa, že ho navštívim v práci a vezmem ho do parku na piknik, ale keď som videla

ako tam všetci lietajú ako splašení, odkráčala som do prízemnia a kúpila som si v bufete kávu.

Pri odchode som sa vo dverách takmer zrazila s Arminom Baarom. Nebol vôbec prekvapený, že ma tam stretol, čo sa nedalo povedať o mne. Ja som bola prekvapená viac než dost.

„Čo tu robíte, Armin?“ zmohla som sa ako prvá na slová.

„Čo myslíte?“ usmial sa a nervózne sa zavrtel.

„Vy?“ reagovala som naďalej prekvapene.

„A prečo nie? Banka mi na to požičala.“

Armin mal päť detí a všetky sa narodili v mojom rodičovskom dome ako deti správcu. Pracoval pre moju rodinu takmer dvadsať rokov, ale keď som sa presunula do malého bytu v centre mesta a dom som zanechala napospas svojim synom, ukončili s ním pracovnú dohodu. Armin zostal so svojou ženou a piatimi deťmi bez práce. Dodnes mám chuť zožrať tým mojím krásavcom za to hlavy!

Nenávisť v očiach Spiacich mala v sebe čosi púta-
vé. Bola totiž jedinou zbraňou, čo zodpovedala
ich ruke a sile. Každý z nich už dávno v sebe vy-
pestoval akýsi kalný cit nevraživosti voči všetkým
Vigilom. *Mal to na svedomí ich strach? Strach zo*

straty zamestnania, lebo kolega Vigil dokáže pracovať dlhšie? Strach, že stratia svoju lásku, lebo jej nadbieha nebezpečne šarmantný a bezstarostný Vigil? Strach, že sa možno nerozhodli správne?

Po čase sme boli úspešnejší, zdravší, krajší, upravenejší a s tým súviselo aj to, že sme boli, pocho-piteľne, bohatší. Bohatší nielen o peniaze, ale najmä o čas, s ktorým sme mohli nakladať ako sme chceli. Mali sme ho dvakrát toľko ako Spiaci.

Čím viac sa u nás zdokonaľoval čuch, tým viac nám Spiaci smrdeli. Niektorí ich nazývali hanlivým výrazom *pute* – smradoch. Len v ojedinelých prípadoch nám, naopak, niektorí Spiaci voňali a to dokonca do takého extrému, že nás to občas vyvádzało z miery.

Veľký rozruch a zmätok spôsobila správa o Dragagovi Costovi, u ktorého sa čuch vyvinul do absolútnej dokonalosti. Najala ho známa parížska módna firma, pre ktorú vyvíjal nové vône parfumu. Bol najlepšie plateným „nosom“ na svete. Rozruch a rozpaky spôsobila udalosť, od ktorej sa Vigilovia – ako nový ľudský druh - snažili dištan-covať.

Osobne som Dragana nepoznala, ale zhodou okolností ho poznal Vincent. Kedysi spolu prac-

vali v jednej firme. Rok predtým, ako Vincent nastúpil do dôchodku, sa vo firme objavil mladučký Costa. Vincent ho zasväcoval do všetkého, čo mohol vo svojej práci potrebovať a z jeho spomienok na neho viem, že to bol veľmi šikovný chlapec. Raz mi z tej doby dokonca čítal nejaké poznámky, ktoré mal zapísané vo svojej vzácnej hadej pamäti.

Firma, pre ktorú Costa v Paríži pracoval, ho ubytovala v dome na dobrej adrese, kde bolo zopár luxusných apartmánov, z ktorých jeden prideliť práve jemu. V prízemí domu boli ešte dva menšie správcovské byty.

V jednom z nich žila Nora s dvomi malými deťmi. Muž ju opustil tesne po pôrode druhého dieťaťa a tak sa pretĺkala životom ako sa dalo. Niet pochyb, že bola krásna, ale ona bola poslednou osobou, na ktorej jej záležalo. Bledá pleť, unavený výraz v očiach, vychudnutá, ryšavé dlhé vlasy.

Vždy, keď sa Dragan s Norou náhodne stretli na chodbe, zatvoril oči a zhlboka sa nadýchol nosom. Keď si to už všimla po niekoľkýkrát, začal ju desiť. Nič o ňom nevedela, len to, že je to chlap obývajúci luxusný byt o dve poschodia vyššie a že sa čudne tvári, keď prejdú okolo seba. Jej sebadôvera bola už dávno preč a keby jej ktosi